

Arrest

nr. 91 519 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) F.(...), bent een 27-jarige Afghaanse vrouw van Tajiek-origine. U bent geboren in het dorp Qarabagh gelegen dichtbij Ghazni-stad, de hoofdstad van de provincie Ghazni. Vier jaar voor uw huwelijk met M.(...) K.(...)(O.V. X en X) verhuisde u naar het dorp Nawabad op een halfuurtje rijden van Ghazni-stad. U kreeg twee kinderen die u vergezellen in België en u bent opnieuw zwanger.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het

beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van uw echtgenoot M.(...) K.(...) (zie ook hieronder).

U, M.(...) K.(...), bent een 30-jarige Afghaanse jongeman van Tajiek-origine. U werd geboren in het dorp Moghlan gelegen dichtbij Ghazni-stad, de hoofdstad van de provincie Ghazni. Acht jaar geleden verhuisde u naar Kaboel. U trouwde met S.(...) F.(...) (O.V. 6891396) en kreeg twee dochters. A.(...) werd geboren in 2006 en Z.(...) in 2009. Uw vrouw is opnieuw zwanger. U werkte als slager bij uw vader.

Uw problemen begonnen zes jaar geleden toen u het graf van uw moeder in Ghazni bezocht. Uw nicht die de dochter was van uw moeders oom woonde in de buurt. Het was de eerste keer dat u daar op bezoek kwam. U verklaarde dat u hen nooit voordien had bezocht omdat ze toen in het district Qarabagh woonden waar u schrik had van haar familie die tot de taliban behoorden.

Toen u daar aankwam waren de moeder en dochter aan het wenen. De dochter, S.(...) F.(...) (O.V. 6891396) uw toekomstige vrouw, was onder dwang uitgehuwelijkt aan Hashmat, de zoon van haar tante en lid van de taliban. Uw vrouw vroeg u om haar mee te nemen naar Kaboel en zo het gedwongen huwelijk te ontlopen. De moeder gaf haar toestemming op voorwaarde dat u met haar trouwde. De moeder zou praten met de vader zodat ook hij akkoord zou gaan. U keerde terug naar Kaboel om de toestemming van uw vader te krijgen. Uw vader waarschuwde u voor de gevolgen van uw acties maar vond het een goed idee om zijn schoonfamilie te helpen.

Toen u terugkeerde naar Ghazni om uw vrouw op te halen, zag u dat ook Hashmat, zijn familieleden en een paar talibanleden in het huis aanwezig waren om het gedwongen huwelijk met uw toekomstige vrouw te regelen. Uw schoonvader was tevreden met uw komst maar Hashmat en zijn familie waren erg onvriendelijk. Ze vroegen aan uw schoonvader hoe het mogelijk is dat er mannelijke verwanten op bezoek kwamen. Toen u hun houding zag, werd u erg bang.

Nadat Hashmat zijn familie vertrokken was, vond u het niet veilig om uw vrouw mee naar Kaboel te nemen. U besliste om het graf van uw moeder te bezoeken tot de kust veilig was. Op weg naar het graf werd u in een auto gesleurd. Hashmat en zijn broers sloten u op in een kelder waar u drie dagen werd gefolterd met een mes. Vooral Sheer, de broer van Hashmat, was enorm wreedaardig en verwondde u met zijn mes. Die drie dagen in de kelder zag u Hashmat zelf niet maar hoorde u zijn stem. Hij vroeg zich af hoe u het aangedurfd had uw schoonfamilie te bezoeken. Om het leed enigszins draaglijk te maken, deed u stof op uw wonden om het bloed te stelpen.

De vierde dag toen de bewaker naar het ochtendgebed was, slaagde u erin te ontsnappen. U brak het slot met een steen en zette het op een lopen. Een chauffeur langs de weg, bracht u naar Nawabad waar uw huidige vrouw woonde. Uw schoonfamilie was blij u te zien en schonk u de hand van hun dochter. U verwisselde uw kleren en ging samen met uw huidige vrouw naar Kaboel. Eénmaal aangekomen liet u uw wonden verzorgen bij een plaatselijke dokter omdat u schrik had om naar het ziekenhuis te gaan. Na tien dagen waren uw wonden genezen. Na negen dagen nodigde uw vader burens en andere slagers uit en hield u de neka, het religieuze huwelijk. Na zeven of acht maanden kreeg uw vader een telefoontje van uw schoonvader. Hashmat had de broer van uw vrouw aangereden en een stuk van hun land in Kaboel afgepakt. Uw schoonvader wou ook met u spreken en vertelde u dat Hashmat en zijn mannen waren langsgedaan. Ze hadden gevraagd waar in Kaboel u woonde en waarschuwden u dat je zeer voorzichtig moest zijn. U nam de bedreigingen niet serieus omdat u zich veilig waande in uw huis in Kaboel dicht bij een politiestation. Toch besliste u enkel nog 's ochtends te werken om dieren te slachten en slagers te voorzien van vlees. U was niet op de hoogte of de broer die aangereden werd dood of levend was.

Vijf jaar lang had u een goed leven. Op een dag vroeg uw vader u om een vleeshaak te laten repareren. Toen u een kruispunt overstak zag u Hashmat en drie andere taliban. Toen ze u zagen, stopte hij zijn auto en stak met een mes in uw maag. Er was een stroom van toeschouwers waardoor Hashmat moest vluchten. Een slager uit de buurt schoot u te hulp. Drie dagen later werd u wakker in het ziekenhuis. Uw vader, uw vrouw en kinderen en de politie van district drie waren aanwezig. Nadat u uw verhaal had gedaan zeiden de politiemannen dat ze u niet konden helpen. U verbleef in totaal veertien dagen in het ziekenhuis waarna u thuis nog drie vier maanden recupereerde. Toen u terug kon bewegen en genezen was, besliste uw vader om u het land uit te sturen.

U ontvluchtte Afghanistan begin juni 2011 en kwam aan in België op 6 november 2011 waar u de volgende dag op 7 november 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning legt u uw taskara, uw vrouws taskara, een getuigenschrift van uw huwelijk, twee documenten van FEDASIL in verband met uw wonden, een beschrijving van een echografie van het h.-hartziekenhuis, een voorschrift en een verklaring van het Ibni Sina Emergency Hospital voor.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a, b, c van de Vreemdelingenwet toegekend

wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing van uw echtgenoot. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot. **Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen.**

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het vreemd is dat u nog nooit eerder uw schoonfamilie had bezocht (CGVS p. 13). U verklaarde immers dat u al meermaals het graf van uw moeder had bezocht (CGVS p. 23) en uw huidige vrouw al vier jaar in Nawabad, waar het veiliger was om hen te bezoeken (CGVS p. 8), woonde. U had hen dus al vier jaar kunnen bezoeken. Als u gevraagd wordt waarom u hen niet eerder had bezocht, antwoordt u misschien had ik niet genoeg tijd de andere keren. Misschien moest ik iets anders doen (CGVS p. 23). **Het feit dat u geen afdoende verklaring heeft waarom u hen niet eerder had bezocht, doet twifelen of dit wel degelijk de eerste keer was dat u uw schoonfamilie ging bezoeken en heeft bijgevolg implicaties voor de rest van uw vluchtverhaal.** Vooral uw verklaringen dat u tijdens de vijf jaar dat u getrouwd was maar één keer contact heeft gehad met uw schoonfamilie (CGVS p. 19) en de manier waarop u uw huwelijk heeft gevierd (CGVS p. 4 en 22) komen hierdoor in het gedrang. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw schoonvader uw telefoonnummer had (CGVS p. 19). Het is dan ook ongeloofwaardig dat hij pas zeven à acht maanden nadat u zijn dochter had meegenomen in zeer precare omstandigheden (CGVS p. 12) contact met u opneemt. Men kan verwachten van een vader die ingaat tegen zijn schoonfamilie die lid is van de taliban omwille van het welzijn van zijn dochter betrokken genoeg is om contact met jullie op te nemen. Al was het maar om te vragen of u in orde was nadat u bloedend en onder het stof zijn dochter had opgepikt (CGVS p. 12). Bovendien hadden jullie een gemeenschappelijk probleem. Dat u uw huidige vrouw had weggekaapt een week voor haar huwelijk met een taliban-lid (CGVS p. 13) hield niet alleen risico's in voor u maar ook voor uw schoonvader die zijn dochter had laten vertrekken. **Het feit dat uw schoonvader, alhoewel hij in het bezit is van uw telefoonnummer, geen contact met jullie opneemt om de situatie te overleggen is dan ook ongeloofwaardig.**

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af in verband met jullie religieuze huwelijk. Zo verklaart u eerst dat u geen namen kent van de aanwezigen alhoewel ze directe burens waren en slagers waar u mee samenwerkte (CGVS p. 4) terwijl u even later in het gehoor drie specifieke namen van aanwezigen noemt (CGVS p. 22).

Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat de manier waarop u uw huidige vrouw ontmoette ongeloofwaardig is. Nochtans is de manier waarop u uw huidige vrouw ontmoette van cruciaal belang voor het vervolg van uw vluchtverhaal. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw eerste ontmoeting met haar volledig bepaald wordt door haar problemen met Hashmat. Zo was ze aan het wenen omwille van die problemen toen u haar voor de eerste keer zag (CGVS p. 11) en huwde u haar omwille van diezelfde problemen (CGVS p. 12). Ook uw huwelijk werd volgens uw verklaringen overschaduwd door de problemen. Zo kon u enkel wat burens en vrienden uitnodigen op uw religieuze huwelijk (CGVS p. 4 en 22). **Het feit dat er weinig geloof gehecht wordt aan de manier waarop u uw huidige vrouw heeft ontmoet, heeft bijgevolg ook implicaties op de geloofwaardigheid van uw problemen met Hashmat.** De ontmoeting met uw huidige vrouw en de beslissing haar te huwen zijn immers onlosmakelijk verbonden met uw problemen met Hashmat. De twijfels rond uw eerste ontmoeting met uw huidige vrouw kunnen dus doorgetrokken worden op de problemen met Hashmat die uw eerste ontmoeting met haar overduidelijk kleurden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de tegenstrijdige en vage verklaringen in verband met uw huwelijk (CGVS p. 4 en 22) en het feit dat u maar één keer contact had met uw schoonfamilie ondanks jullie gemeenschappelijke problemen. Het vermoeden bestaat immers, vooral door uw onvermogen om te verklaren waarom u uw toekomstige schoonfamilie niet eerder bezocht had (CGVS p. 23) en de weinig waarschijnlijke manier waarop uw huwelijk is verlopen (CGVS p. 4 en 22), dat uw en uw vrouw's familie wel contact hadden met elkaar.

Daarnaast is ook de ontmoeting van u met Hashmat en zijn familie in het huis van uw schoonvader ongeloofwaardig. Zo verklaarde u dat u bij uw schoonvader aanklopte en niet doorhad dat er bezoek was (CGVS p. 24). U verklaarde ook dat het bezoek u meer dan waarschijnlijk niet gezien had (CGVS p. 25). **Ondanks de afkeer van Hashmat en zijn familie voor bezoek van de familie van de vrouw (CGVS p. 15) (gehoor echtgenote CGVS p. 3), uw familie dus, nodigde uw schoonvader u naar binnen (CGVS p. 25). Het had logischer geweest als uw schoonvader, die**

ook vrees had voor Hashmat en zijn familie (gehoor echtgenote CGVS p. 2 en 3), u had weggestuurd om problemen met Hashmat te vermijden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat Hashmat en zijn mannen u vanuit hun positie niet konden zien (CGVS p. 25). Uw schoonvader had u kunnen wegsturen en een excuus verzinnen tegenover Hashmat en zijn mannen. **U maakt de situatie nog meer ongeloofwaardig als u verklaart dat uw schoonvader gelukkiger werd toen u aanklopte aan zijn deur (CGVS p. 15).** Uw schoonvader die in een lichte paniek schiet, had een logischer gevolg geweest. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom uw schoonvader u, als u dan toch éénmaal binnen bent, voorstelt als zijnde een lid van de familie van zijn vrouw (CGVS p. 25). Opnieuw had hij iets anders kunnen zeggen over uw identiteit om problemen te vermijden. Verder is het niet echt duidelijk waarom Hashmat uw aanwezigheid niet smaakte. Zo verklaart u dat ze u niet moesten omdat u westers gekleed was. Als u om bevestiging gevraagd wordt of ze u niet moesten omwille van uw kleren, herpakt u zich en antwoordt dat uw schoonvader u had voorgesteld als zijnde de neef van zijn vrouw (CGVS p. 25). **Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen in verband met de vijandige ontmoeting tussen u en Hashmat zijn vrienden.**

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over hoe de ontvoering is gebeurd weinig waarschijnlijk. Zo verklaart u eerst dat u niemand kon herkennen tijdens de ontvoering (CGVS p. 16) terwijl u even later beweert dat u Hashmat en zijn jongere broer herkend had (CGVS p. 25). Ook de manier waarop u uw wonden verzorgde, namelijk door er stof uit een kelder erger dan een stal met muizenholen op aan te brengen (CGVS p. 16), doet vragen rijzen omtrent uw geloofwaardigheid. Zo verklaarde u dat dit het bloed stelpde en u er beter kon door bewegen terwijl infecties een logischer gevolg zouden zijn. Ook de manier waarop u ontsnapt bent, roept twijfels op. U verklaarde ontsnapt te zijn tijdens het ochtendgebed waarna u een uur à anderhalf uur lang liep tot u een weg tegenkwam (CGVS p. 11). Dit klinkt weinig waarschijnlijk als men in acht neemt dat u drie dagen lang gefolterd was (CGVS p. 11) tot u niet meer kon bewegen (CGVS p. 16). Bovendien lijkt de manier waarop u het slot kon breken door er vijf minuten lang met een steen door een kier tussen twee deuren op te slaan weinig waarschijnlijk (CGVS p. 17).

Verder moet worden vastgesteld dat u vijf jaar lang een goed en rustig leven leidde in Kaboel (CGVS p. 12). U werd het eerste jaar enkel opgeschrikt door het telefoontje van uw schoonvader waarin hij u op de hoogte stelt dat uw schoonbroer werd omvergereden door Hashmat en dat hij een stuk land had afgenomen (CGVS p. 12 en 19). **Vreemd genoeg weet u niet of uw schoonbroer het 'ongeval' overleefd heeft of niet (CGVS p. 19).** Nochtans kan men verwachten dat u hiernaar zou informeren (CGVS p. 19). **Uw excuus dat uw vrouw naast u stond en u daarom niet kon vragen naar het lot van uw schoonbroer is weinig aannemelijk (CGVS p. 19).** Het houdt geen steek om niet te informeren naar uw schoonbroer zijn lot om uw vrouw te sparen als men niet eens weet of het goed of slecht is afgelopen. Bovendien is de onzekerheid van niet te weten wat er gebeurd is in de meeste gevallen erger dan iemand zijn lot te kennen ook al is het dan negatief.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u de dreiging die uitging van Hashmat niet zo serieus nam. Als u gevraagd wordt of Hashmat uw schoonvader heeft lastig gevallen om uw adres te verkrijgen, antwoordt u ik weet het niet, misschien ja of nee (CGVS p. 20). Eerst en vooral is dit tegenstrijdig met uw verklaring in het begin van het gehoor dat Hashmat uw schoonvader om uw adres in Kaboel vroeg (CGVS p. 12) maar men mag ook verwachten dat iemand die vervolgd wordt door de taliban zijn nieuwe verblijfplaats zoveel mogelijk geheim houdt en dat hij informeert of zijn vervolger al gepeild heeft naar zijn vluchtadres. Later in het gehoor verklaart u zelfs dat u vreesde dat de persoon die uw huis pachtte in de provincie Ghazni uw adres zou doorgeven (CGVS p. 20). Als u gevraagd wordt of u hem gecontacteerd heeft om uw adres voor zichzelf te houden, antwoordt u dat u er niet aan dacht (CGVS p. 20). **Het feit dat u de enige twee personen die uw nieuwe adres kennen niet contacteert om te zien of uw vervolgers op zoek zijn naar u toont aan dat u zich niet erg bedreigd voelde.** Daarnaast is het ook weinig waarschijnlijk dat als uw schoonvader u vermeldt dat Hashmat is langsgesproken om uw adres te weten te komen (CGVS p. 12) u niet weet of hij het adres daadwerkelijk heeft doorgegeven (CGVS p. 20).

Ten slotte moet worden vastgesteld dat aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de manier waarop u uw vrouw ontmoet heeft, de vijandige ontmoeting met Hashmat, uw ontvoering en uw ontsnapping er ook geen geloof gehecht kan worden aan het incident waarin Hashmat u neersteekt. Men kan zich de vraag stellen waarom Hashmat niet op zoek gaat naar u net nadat u uw huidige vrouw had meegenomen naar Kaboel. Het huwelijk had immers een paar dagen later moeten plaatsvinden (CGVS p. 13 en 14) en Hashmat wist dat u zijn toekomstige vrouw had meegenomen (CGVS p. 20). Aangezien het huwelijk moest plaatsvinden binnen een aantal dagen en als men ziet dat hij u ontvoerde enkel omdat u op bezoek kwam bij uw schoonfamilie (CGVS p. 14, 15 en 16) zou men kunnen verwachten dat hij er alles aan doet om u en zijn toekomstige vrouw meteen te vinden. Volgens uw verklaringen wacht hij echter zeven à acht maanden alvorens uw schoonfamilie onder druk te zetten om uw adres in Kaboel door te geven (CGVS p. 12) en dan nog eens vijf jaar om u

aan te vallen (CGVS p. 21). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat Hashmat u vijf jaar later zou hebben neergestoken (CGVS p. 21) terwijl hij u vijf jaar lang geen strobreed in de weg legt. Het CGVS erkent dat u documenten bezit die aantonen dat u verwondingen heeft opgelopen (zie administratief dossier: documenten) maar benadrukt dat u niet kan aantonen dat u die wonden hebt opgelopen in de context van uw vluchtverhaal. Bijgevolg kan u ook niet aantonen dat u het risico loopt dat dit opnieuw zou gebeuren bij uw terugkeer naar Afghanistan.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara, uw vrouws taskara en de huwelijksakte bevestigen enkel jullie identiteit en het feit dat jullie getrouwd zijn, wat niet betwist wordt. De twee documenten van Fedasil, de beschrijving van de echografie en de verklaring van het Ibni Sina Emergency Hospital vermelden uw littekens maar kunnen zich niet uitspreken over de manier waarop u deze bekomen heeft. In dit verband kan ook nog opgemerkt worden dat u tijdens de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst DVZ, vraag 5) stelde dat u slechts drie dagen werd opgenomen in het ziekenhuis terwijl u bij uw latere verklaringen op het CGVS verklaart dat u veertien dagen gehospitaliseerd werd in Afghanistan wat ook vermeld staat op het document dat u neerlegt. Dat u hierover geen consistente verklaringen aflegt is opmerkelijk. Hoedanook dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier). Het voorschrift voor de verschillende medicijnen betreft vooral medicijnen die uw darmklachten moeten oplossen en zonder voorschrift verkrijgbaar zijn en ondersteunt uw asielrelaas dus niet (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u zich daar niet zou kunnen vestigen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het

centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.K. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 91 518 van 13 november 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot M.K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 § 2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoeker oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was. Wat betreft de vaststellingen inzake de ontmoeting van verzoeker met Hashmat en zijn familie in het huis van verzoekers schoonvader meent verzoeker dat de verwerende partij deze situatie teveel vanuit een Westers standpunt heeft bekeken en daarbij totaal voorbijgaat aan de Afghaanse cultuur van gastvrijheid. Een gast en zeker een familielid kan niet zomaar aan de deur worden gezet. Volgens de informatie die verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt, is gastvrijheid een heilig principe in Afghanistan en nauw verbonden met principes zoals eer en reputatie. Het feit dat verzoekers schoonvader zijn gast binnen vroeg, past aldus perfect binnen deze traditie. Ook waar werd gesteld dat verzoeker de situatie nog ongeloofwaardiger maakt door te stellen dat zijn schoonvader gelukkig werd toen verzoeker aanklopte aan zijn deur, dient te worden gekaderd in voormelde cultuur van gastvrijheid. Het is mogelijk dat verzoekers schoonvader zich zorgen maakte, maar deze hield dit voor zich, zodat verzoeker zich zeker welkom zou voelen. Een andere plausibele verklaring vormt het feit dat verzoekers schoonvader misschien blij was omdat hij een familielid voor de eerste keer sinds lange tijd terugzag o.m. omdat hij in verzoeker een steun tegen Hashmat en zijn familie zag.

Voorts geeft verzoeker aan dat zijn verklaringen met betrekking tot de ontvoering onterecht in twijfel worden getrokken. De verwerende partij ziet tegenstellingen daar waar er geen zijn. In het eerste deel van het gehoor stelt verzoeker dat hij door onbekenden in de koffer van een auto werd geduwd en naar een kelder gevoerd, alwaar hij Hashmat en zijn broer aan hun stem herkende. In het tweede deel van het gehoor stelt verzoeker dat hij enkel Hashmat en zijn broer had herkend bij de ontvoering. Dit is echter geen tegenstrijdigheid. Verzoeker bedoelde immers onder de term “ontvoering” de gehele periode vanaf dat hij in de koffer werd gestopt tot aan zijn ontsnapping uit de kelder. Dit blijkt overigens uit het eerste deel van het gehoor waar verzoeker op de vraag wie hem ontvoerde stelt dat hij hun gezichten niet kon herkennen, maar dat hij in de kelder wel Hashmat en diens broer hoorde. Ook de manier waarop verzoeker zijn verwondingen verzorgde en de manier waarop hij ontsnapte doen de

verwerende partij onterecht twifelen aan het ontvoeringsrelaas. Volgens verzoeker dient men rekening te houden met het feit dat verzoeker op het ogenblik dat hij stof op zijn wonden deed, reeds zwaar gefolterd was en niet meer 100 procent rationeel en weloverwogen kon beslissen. Bovendien had hij geen andere middelen voorhanden om zijn wonden te verzorgen. Verzoeker stelt tevens dat een infectie niet onmiddellijk komt opzetten, doch slechts na enkele dagen. Op dat moment was verzoeker reeds ontsnapt en had hij de gepaste medische zorgen gekregen van een dokter.

Verzoeker geeft ook aan nooit te hebben verklaard dat hij gefolterd is geweest "totdat hij niet meer kon bewegen". Hij stelde daarentegen dat hij recupereerde en nadat hij zijn pijn verzacht had met stof. Daarbij dient nog rekening te worden gehouden met het feit dat mensen die in een hoek worden gedreven, in staat kunnen zijn tot bovenmenselijke inspanningen, voortgedreven door hun overlevingsdrang. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker de dreiging die uitging van Hashmat niet zo serieus nam, stelt verzoeker dat hij nergens beweerd heeft dat hij zich in het begin ernstig bedreigd voelde. Hij stelde dat hij zich veilig voelde nadat hij en zijn echtgenote naar Kabul waren getrokken aangezien ze vlakbij een politiestation woonden. Slechts nadat verzoeker zijn nonchalance bijna met de dood heeft moeten bekopen, namelijk na de aanval van Hashmat, beseften verzoeker en zijn echtgenote de ernst van de situatie. Ze zagen in dat Hashmat en de taliban niet zouden rusten vooraleer er wraak was genomen en dat ze niet op de bescherming van de overheid hoefden te rekenen, waardoor ze nergens in Afghanistan veilig zouden zijn.

Waar de verwerende partij concludeert dat er geen geloof kan worden gehecht aan het incident waarin Hashmat verzoeker neerstak gebaseerd op het gegeven dat er geen geloof wordt gehecht aan de manier waarop verzoeker zijn echtgenote ontmoet heeft, de vijandige ontmoeting met Hashmat, verzoekers ontvoering en ontsnapping, wordt opgemerkt dat hiervoor werd aangetoond dat de verwerende partij onterecht besloot dat deze elementen in verzoekers relaas ongeloofwaardig zouden zijn. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd vindt dat Hashmat zeven à acht maanden wachtte alvorens hij verzoekers schoonvader onder druk zette, stelt verzoeker nooit te hebben beweerd dat Hashmat daar zolang mee gewacht heeft. Hij verklaarde enkel dat zijn schoonvader hem zeven à acht maanden na de vlucht van zijn echtgenote inlichtte over de bedreigingen van Hashmat. Deze feiten kunnen dus al vroeger hebben plaatsgevonden. Verzoeker meent dat de verwerende partij te veel nadruk legt op en teveel gewicht toekent aan kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van het UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn vijfjarig huwelijk maar één keer contact heeft gehad met zijn schoonfamilie en dit zeven à acht maanden na het vertrek, niettegenstaande verzoekers schoonvader zijn telefoonnummer had (gehoorverslag CGVS p. 12, 19; gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5). Het is dan ook ongeloofwaardig dat verzoekers schoonvader pas zeven à acht maanden nadat verzoeker zijn dochter had meegenomen in zeer precare omstandigheden (gehoorverslag CGVS, p. 12) contact opneemt. Men kan verwachten van een vader die ingaat tegen zijn schoonfamilie die lid is van de taliban omwille van het welzijn van zijn dochter betrokken genoeg is om contact met zijn dochter en schoonzoon op te nemen te meer gezien verzoeker bloedend en onder het stof zijn dochter had meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Bovendien hadden verzoeker en zijn schoonvader een gemeenschappelijk probleem. Verzoeker had immers de dochter meegenomen, vlak voor haar huwelijk met een taliban-lid (gehoorverslag CGVS p. 13, 14) waardoor dit niet alleen risico's inhield voor verzoeker maar ook voor zijn schoonvader die zijn dochter had laten vertrekken. Het feit dat

verzoekers schoonvader, alhoewel hij in het bezit is van het telefoonnummer, geen contact met verzoeker opneemt om de situatie te overleggen is dan ook geheel niet geloofwaardig.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af in verband met zijn religieuze huwelijk. Zo verklaart verzoeker vooreerst dat hij geen namen kent van de aanwezigen alhoewel ze directe burens waren en slagers waar hij mee samenwerkte (gehoorverslag CGVS, p. 4) terwijl hij even later in het gehoor drie specifieke namen van aanwezigen noemt (gehoorverslag CGVS, p. 22).

De Raad stelt vast dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de ontmoeting met Hashmat. Zo verklaarde verzoeker vooreerst dat hij hun handen schudde (gehoorverslag CGVS, p. 16), doch later dat hoewel hij hen een hand aanbood ze die niet namen (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker niet weet of zijn schoonbroer het 'ongeval' overleefd heeft of niet (gehoorverslag CGVS p. 19). Nochtans kan men verwachten dat verzoeker hiernaar zou informeren. Daarenboven legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het feit of Hashmat zijn schoonvader heeft lastig gevallen teneinde verzoekers adres te bekomen. Zo verklaarde verzoeker enerzijds "ik weet het niet misschien ja of nee" (gehoorverslag CGVS, p. 20) doch anderzijds "ze waren naar zijn huis gekomen en ze vroegen waar ik woonde in kaboel" (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoeker verklaarde zelfs dat hij vreesde dat de persoon die zijn huis pachtte in de provincie Ghazni zijn adres zou doorgeven (gehoorverslag CGVS, p. 20). Als hem gevraagd wordt of hij deze persoon gecontacteerd heeft met de vraag om zijn adres niet door te geven, antwoordt verzoeker dat hij er niet aan dacht (gehoorverslag CGVS, p. 20). Voormelde verklaringen wijzen op verzoekers onverschilligheid desbetreffend, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees.

Het is overigens niet geloofwaardig dat Hashmat niet op zoek gaat naar verzoeker net nadat hij zijn vrouw had meegenomen naar Kabul. Het huwelijk had immers een paar dagen later moeten plaatsvinden (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14) en Hashmat wist dat verzoeker zijn toekomstige vrouw had meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Aangezien het huwelijk moest plaatsvinden binnen een aantal dagen en gezien verzoeker verklaarde dat Hashmat hem al ontvoerde enkel omdat verzoeker op bezoek kwam bij zijn familie (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15, 16) zou men kunnen verwachten dat Hashmat er alles aan doet om verzoeker en zijn toekomstige vrouw meteen te vinden. Volgens verzoekers verklaringen werd hij pas zeven à acht maanden na zijn vertrek door zijn schoonvader geïnformeerd over het feit dat zij onder druk werden gezet om het adres in Kaboel door te geven (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat Hashmat hem pas vijf jaar later zou hebben neergestoken (gehoorverslag CGVS, p. 21) terwijl er gedurende vijf jaar niets is gebeurd. De argumentatie van verzoeker dat hij verklaarde dat zijn schoonvader hem zeven à acht maanden na de vlucht van zijn echtgenote inlichtte over de bedreigingen van Hashmat en de mogelijkheid aangeeft dat deze feiten al vroeger konden hebben plaatsgevonden, is niet bij machte voormelde vaststellingen te weerleggen. Gelet op de ernst van de situatie is het immers niet aannemelijk dat verzoekers schoonvader zou wachten om verzoeker desbetreffend te contacteren. In een dergelijke context mag van verzoekers schoonvader een diligent optreden worden verwacht en kan worden aangenomen dat verzoekers schoonvader in voorkomend geval hem onmiddellijk na de feiten zou contacteren.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien moeten bovenstaande vaststellingen als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen.

De informatie die verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt omtrent de Afghaanse cultuur en gastvrijheid in het bijzonder en de richtlijnen van het UNHCR die bij de beoordeling van een asielaanvraag in acht moeten worden genomen, zijn niet bij machte om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF